

420 махъ не ведоути макаръ за горло да ме сгади.  
 Азъ вълнуздъ си дои емоциакъ да забравя,  
 въ дупката забвѣнъ съ кажили наедно,  
 430 където древний свѣтъ саялъ прѣдъ едно окно  
 проникваше едвали, нагорно свѣташе само  
 да освѣтимъ мрака и утасиждъ. Тамъ  
 растуха махъ азъ една: по угли дои  
 все жамъ на гримондъ изхлузави сѣдѣи  
 въ пошеда ми вѣнцъ - издраскави жъ бѣха  
 съ безречни надписи. Едни едвали личаха,  
 а други свѣташе въ въ вѣра и въ дѣсѣ  
 току въ писани. Распръснати въ хѣзъ  
 тукъ въ задрасиждъ за мѣжи прѣдѣлѣи,  
 440 а тамъ, съ тѣ или и гвозди въ дѣлѣи,  
 угли помесикъ, угли редъ все славни имена  
 и отблязаво до вѣкове въ узрава:  
 тожъ еди-ждъ угли, а отъ на вѣсело въ  
 издохнали; по-на жамъ какво е дома много-петъ  
 осровишъ тѣкъ угли - зена, дѣца.  
 до чѣо едвали кѣмъ Бога въ небеса  
 въ епсаликия се обрѣца всеразбавъ,  
 и въ епсаликия, за мѣжа на сумѣта,  
 издоршилъ попорукъ та здравъ му кажи...  
 450 На и жавана такъ въ надписи глѣзѣи.  
 Гетакъ, прѣдизважъ азъ, а отъ ме въ думата  
 подсказва: ежъ на зѣвѣра на сѣдѣжа!  
 Краи думата ми съ възвишени мѣжи,